

det, naar der er Tale om Lærere, enten Universitetslærere eller Lærere ved de lærde Skoler, Realskolerne og Almueskolerne, nærmere skulde ligge og burde ligge Regjeringen end Repræsentationen paa Hjertet, at disse blive lønede saaledes, at de kunne udføre deres Arbejde ordentlig, det fortaar jeg ikke. Jeg tror, at Repræsentationen stiller sig paa et meget falst Standpunkt, som i Længden ikke vil føre til noget Godt, hvis den ikke vil være enig med Regjeringen deri, at det er en Opgave, som maa være fælles for begge Parter, at bringe saadanne Lønninger tilveie, at virkelig Embedsmændene blive lønede paa en saadan Maade, som jeg jo nu allerede to Gange har betegnet. Hvad de Realiteter angaar, der ere fremkomne under Debatten, særlig fra det ærede Medlem fra Langeland (Brandes), vil det høie Thing se, at, da jeg betragter det Udvalg, som det høie Thing nu staar i Begreb med at nedsætte, som et unyttigt, har jeg under denne Sags Behandling ikke nogen Anledning til at gaa ind derpaa.

Th. Nielsen: Det forekommer mig ikke, at Repræsentationen, særlig dette Thing, bliver stillet i et meget gunstigt Forhold. Parlamentarismen vil man ikke have; havde vi den, kunde jeg indrømme, at det var rigtigt, at det var Regjeringen, der maatte udarbejde Forslag og gennemgaa de enkelte Punkter, thi at Thinet ikke er særlig stillet til at indlade sig paa Enkeltheder, det skal jeg gjerne indrømme. Parlamentarismen vil man imidlertid ikke have; og man mener heller ikke, at Thinget overhoved maa indlade sig paa Enkeltheder, eller paa at foreslaa Love, ja, ikke engang give Impuls til Love. Derimod foreslæges der Lønningslove for Universitetet, de lærde Skoler o. s. v., og dem tales der om, og der siges, at det er billigt og rimeligt, at Embedsmændene blive lønede paa forsvaerlig Maade, en Grundsaetning, som jeg forøvrigt slet ikke er uenig i, det er vistnok en Saetning, som Thinget i sin Almindelighed kan tiltræde. Sagen forholder sig imidlertid saaledes, at, samtidig med at man forelægger disse Lønningslove, forelægger man tillige Dele af Organisationslove. Det kan ikke negtes, at det maa have stor Interesse for os at faae at vide, om det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) har Ret i sine Betragtninger eller i endel af dem. Er det rigtigt, hvad han siger — og det tør man vel gaa ud fra — at der er Professorer, der kun have een Elev, og ikke blot een, som bliver dimitteret, thi han betonedes udtrykkelig, at der var visse Professorer i visse Grene, som kun havde een Elev — da er det unegtelig temmelig vigtigt for os at faae undersøgt, inden vi give organisatoriske Lønningslove, som bestemmer, at der skal være saa og saa mange Professorer, om det forholder sig rigtigt. Thi hvor ubemærkede end disse Elever kunne være,

blive de dog paa den Maade noget dyre. Man kan dog ikke forlange, at vi uden videre blindt hen skulle gaa ind paa Forslagene, naar man faar saadanne Oplysninger, isølge den Betragtning, at det er billigt og retfærdigt at lønne de Paagjældende saaledes, at de kunne leve af det, naar Spørgsmaalet er, om de Paagjældende overhovedet skulle leve som Professorer i disse Stillingen. Jeg skal forøvrigt til det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Vrix) og til den høitærede Minister sige, at for ikke at begaa denne stræffelige Ubillighed, har man jo en Udvei, og det er den at give en midlertidig Lønningsforbedring, det er der netop blevet slettet paa ved en anden Sags Behandling her i Thinget. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds kan sagtens være tilfreds, det er hans Lov af 1871, som er den raadende ved de lærde Skoler (Modstaaelse af Vrix). Jeg tror ikke, at jeg begaar nogen Feil ved at sige, at det ærede Medlem støttede dette Lovforslag meget ivrigt fra Først af og helt igennem, han har altsaa Part i det, det er fuldt ud hans Mening. (Modsigelse af Vrix.) Ja, jeg kunde have Lyst til at nævne et folkeligt Ordprog, der siger: „Vi sidde Alle godt, jaade Ratten, den sad paa Stæffestinken“. Jeg kan altsaa godt forstaa, at det ærede Medlem er saa tilfreds; men han maa erindre, at der var en stor Del af dette Thing, som slet ikke var tilfreds med Loven. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Holstein-Ledreborg) sagde gjentagne Gange, at der var slet et Kompromis. Det kan være, at der var et Slogs Kompromis mellem ganske enkelte Medlemmer og det, man kan kalde Høire i Thinget, men et Kompromis med Venstre var der visseelig ikke. Venstre bekæmpede Lovforslaget og stemte imod det til Slutningen. At vi altsaa ikke finde os tilfredse fra vort Standpunkt, vil man finde ganske naturligt, saa meget mere som det, vi dengang forudsagde, næsten er mere end gaaet i Opfyldelse. Hvor usagtyndig man end kan være i dette Thing, saa ganske urigtig have vi dog ikke truffet det paa dette Punkt. Naar man mener, at det er saa ganske urigtigt overhoved at nedsætte det Udvalg, som her forhandles om, da ser jeg ikke rettere end, at baade den høitærede Minister og det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds gif ud fra den samme Forudsætning, som man er gaaet ud fra enkelte Steder udenfor denne Sal, at Udvalget absolut skulde udarbejde Lovforslag. Det er fra det Grundlag, man reiser sin Modstand, men det er ikke Meningen. Siden 1870—71 er der foretaget flere Valg. Det var ønskeligt at se, om de Grundsaetninger, som man i 1870—71 kom til fra forskellige Sider, paa hvilke Grundsaetninger jeg for min Part væsentlig staar endnu, fremdeles have Flertal her i Thinget, eller om Meningerne have forandret sig. Det var dog Noget, det var